

ХИПЕРИОН

A 218

ХИПЕРИОНЪ

МЕСЕЧНО СПИСАНИЕ
ЗА ИЗКУСТВО И ЛИТЕРАТУРА

РЕДАКТОРИ

*ТЕОДОРЪ ТРАЯНОВЪ и
ЛЮДМИЛЪ СТОЯНОВЪ*

ГОДИНА ТРЕТА — 1924

КНИГОИЗДАТЕЛСТВО „ХИПЕРИОНЪ“
София, Бул. Царь-Освободитель, 10.

ОПЪКО

Да знаешъ какво виждамъ!
какво чувствавамъ!
Шарль Бодлеръ

МЪЛЧАНИЕ

За мълчанието бихъ искалъ да говоря днесъ. За мълчанието и за бѣлите поляни на моята скръбъ. (Но по-напредъ пуснете прозирните завеси. И нека свѣтлината минава презъ тѣхъ префинена и нежна като фея. Защото очитѣ ми сж бледи цвѣта, които слънцето е умъртвило. Две бледи лилии, които слънцето е умъртвило навѣки.)

И за часовника бихъ искалъ сжщо да говоря. За моя беденъ часовникъ, който веднѣжъ тѣй бѣсно затрака, че азъ трѣбваше да го скрия въ сандѣка. И макаръ че азъ го скрихъ дълбоко въ сандѣка, той пакъ продължаваше да забива въ мозъка ми своите нажежени гвоздеи. Тогава азъ го хвърлихъ въ морето. И сега лежи той... (За Бога, кажете на Нѣмия да млъкне! Цѣлъ часъ говори той и нѣматъ край неговитѣ думи. Прогонете го отъ тука като псе и му заповѣдайте да млъкне!).

... И за полянитѣ на моята скръбъ нека ви разкажа. Тези бѣли поляни, по които, приведени, минаватъ траурнитѣ сѣнки на миналото. (О, не! Не мога повече! Нѣмия става невъзможенъ. Думитѣ, като разкъсани парцали излизатъ отъ устата му. Неговитѣ умрѣли очи се разгарятъ съ огъня на безумието. И защо говори той, кой му е казалъ да говори? Нека млъкне! нека замълчи! О какъ е страшенъ въ огледалото! Вържете му устата съ кърпа. Или по-добре го скрийте въ сандѣка и нека млъкне най-сетне!)

За мълчанието искамъ да говоря днесъ. За едничкото, което знамъ.

СПИРАЛЕНЪ ПЖТЪ

Човъче, който вѣчно се клатишъ предъ очитѣ ми съсъ своитѣ обѣсени нозе. Каж ми нищо ли не виждашъ, когато нощъта метне вжрху очитѣ ти своята черна тога. Нищо друго ли, освенъ единъ прилепъ, задушень въ нейнитѣ дипли.

Това е времето, когато моитѣ мисли излизатъ отъ своитѣ скривалища и като гладни скорпиони плъзватъ по всички посоки. Цѣль день стоя азъ, строгъ и натжжень, и пазя своитѣ мисли. Но най-после ржката ми се отпуска.

Азъ виждамъ очитѣ си и всички отровни треви на блатата, отразени въ тѣхъ. И тамъ на дъното, дето между воднитѣ лилии лежи удавникъ, азъ виждамъ отразено — що? небето. Само че то изглежда замъглено като бутилка или като приказка отъ стари-стари времена. Азъ сжмъ човека, който е протанцувалъ на пияното всичката си скръбъ. И всичкитѣ си лоши мисли.

Ето, азъ чакамъ. Кога ще се покаже ловеца съсъ зеленото перо? Като змия ще изпълзи той измежду тръстикитѣ и ще ме застреля по челото. Тогава ще умратъ моитѣ мисли и душата ми ще възликува и лека като тиманенъ димъ ще се понесе тя все нагоре и нагоре, по безконеченъ спираленъ пжтъ.

ШАРМАНКА

Азъ съмъ този, който свири на шарманка.

Презъ кални и изгубени улици, потънали въ непрогледна мъгла, ние вървимъ къмъ Слънцето — азъ и моята шарманка. Понѣкога то остава далечъ задъ насъ и тогава ние обръщаме стжпкитѣ си. А веднѣжъ азъ трѣбваше да видя небето усеяно съ тринадесетъ слънца. Червентѣ цвета на моята шарманка станаха златни, когато азъ я погледнахъ. И това беше всичко. А на деветата нощъ ние се преселихме въ кристалния дворець. Тридесетъ лунни стжпала ни отдѣляха отъ площадката, на която стоеше Рино, Синътъ на Слънцето. Въ очитѣ му блестяше лазура на незнайно небе и се преплитаха лжчитѣ на хиляди звезди. Той не чу стжпкитѣ ми по кристалния паркетъ и не видѣ, когато влѣзохъ. Но азъ се поклонихъ съ благородство и започнахъ своя валс.

„Валсътъ на Аринда.“

„Напрасно — о, Аринда! — се вирашъ къмъ тези светли брегове, дето завинаги изчезна твоя Рино. Не ще се по-

каже той вече със своята лодка и не ще разсича вълнитѣ съ могъщитѣ си рѣце. Оплакахъ участиѣта му азъ, когато го видѣхъ да се спуща на пѣтъ въ тази бурна нощъ. Колко красивъ бе той, когато самъ въ лодката си се бореше съ вълнитѣ! О, азъ виждахъ вичко отъ канарата, дето се бѣхъ спрѣлъ, но самъ бѣхъ безсиленъ да му помогна. Моето сърце се късаше отъ жалъ. А когато той за последенъ пѣтъ се показа надъ вълнитѣ, все тъй смелъ и прекрасенъ, азъ паднахъ на земята и горко заридяхъ.“

Азъ свършихъ и се поклонихъ. Но Синътъ на Слънцето не ме погледна. И на сутринта ние напуснахме двореца.

О, скиталчество! Ние пристигаме въ непознати градове и събуждаме съннитѣ улици съ нашата песень. Тя е все една и сѣща. И когато градскитѣ врати се затворятъ задъ насъ, тя все още се носи надъ града. Ние носимъ съсъ себе си аромата на непознати растения и въ огледалото на нашитѣ очи сѣ отразени всички страни, които сме пребродили. Ние минаваме безброй многоцветни долини, а изворитѣ ни приветствуватъ. Най-последно ние се изкачваме на върха. Защото ние отиваме къмъ Слънцето — азъ и моята шарманка.

ЕСЕНЕНЪ МОТИВЪ

Вървя надолу по канала.

Предъ нозетѣ ми се разсипва червеното злато на дърветата. Това се казва есененъ мотивъ. Вървя съвсемъ бавно съ цигара въ уста.

Понѣкога минаватъ хора. Ето единъ познатъ. Здравейте.

Студътъ никакъ не се шегува и азъ сжмъ принуденъ да дигна яката на палтото си.

Преди три години азъ пакъ се разхождахъ по тази улица. Само че тогава азъ вървѣхъ нагоре — — —

Затишие. Изведнажъ вѣтърътъ донася отъ дъното на улицата нѣкаква глѣчка. О, да, това сж господата около „Разсветъ“. Никой, освенъ тѣхъ, не може да се смѣе така самоувѣрено.

Преди три години — — — Но да не говоримъ повече.

Запалвамъ тридесетъ и седмата цигара. Тя се разпалва много бърже отъ вѣтъра и азъ я наблюдавамъ презъ всичкото време.

Изглежда, че вѣтъра не признава никакви пречки. Той навлиза презъ ржавитѣ и яката, той се готви да навлезе и въ душата ми. Ето почуква се на вратата. Кой живѣе тукъ? — Абсолютно никой. Да, нѣкога наистина живѣеха хора, но сега нѣма никого. Апартаментитѣ сж напуснати.

И вѣтъра влиза свободно, отваря прозорци, блѣска врати, разглежда стари фотографии. Изглежда, че наистина тукъ никой не живее.

А между това азъ бихъ могълъ да разкажа нещо за старитѣ обитатели. О да, удивителни неща. Това беха две деца, които — — — Но, впрочемъ, излишно е да се разправятъ работи, които сж минали вече.

Сега вървя малко по-бързо. Запалвамъ нова цигара. Тридесетъ и осма. Продължителна тишина. Вечернитѣ сѣнки се сгъстяватъ все повече и повече. Вѣтърътъ промѣня направлението си и започва да духа отъ северъ. Канала прилича на черно огледало, въ което се оглеждатъ крайбрежитѣ върби. Тѣхнитѣ оголени клони стърчатъ неподвижно и странно е това, че тѣ не шумятъ ни най-малко отъ вѣтъра. Изглежда, като че ли сж замръзнали въ въздуха. Вечернитѣ сѣнки се спусчатъ съвсемъ безшумно до самата земя и улицата потъва въ непроницаемъ мракъ.

Вървя все надолу по канала — — —

КОПРИНЕНАТА ВРЪЗКА

Това се случи въ гората. Азъ вървѣхъ по една широка алея и разговаряхъ самъ съсь себе си. Беше ми много весело, азъ пушахъ всевъзможни остроти, по едно време се спрѣхъ предъ една млада бреза, направихъ ѝ единъ твърде милъ комплиментъ, а следъ това се разсмѣхъ високо—ха-ха-ха-ха, — и пакъ започнахъ да приказвамъ на лѣво и на дѣсно. Вие разбирате, госпожо, наоколо ни е такава чудна пролѣтъ, но въ кисията ми, уви, е още зима, полярна зима, истина ви казвамъ. Така вървѣхъ азъ цѣлия день, и вече се стъмни съвсемъ, но азъ не мислѣхъ да се връщамъ. По едно време забелезахъ нѣкакъвъ човѣкъ до едно дърво и се приближихъ.

— Добъръ вечеръ. Вие навѣрно сте пазача? — казахъ азъ. — Чудно какъ не съмъ ви забелѣзаль до сега: азъ често скитамъ наоколо. Великолепна вечеръ, нали? — И азъ му предложихъ табакерата си.

Азъ приказвахъ неспирно и ние беседвахме съ него цѣлъ часъ, но въ края на краищата азъ дойдохъ до заключение, че той, изобщо, е доста мълчаливъ, защото презъ всичкото време не каза нито една дума. Като се взрѣхъ по-добре, забелѣзахъ, че той съвсемъ не се допира до земята, а просто се люлъе въ въздуха. „Странна мания“ — помислихъ, но се престорихъ, че не забелѣзвамъ нищо и пакъ продължихъ да приказвамъ. Въ това време излезе буря, азъ си спомнихъ, че трѣбва да си вървя, казахъ лека нощъ, много ми е приятно, майсторски се завъртѣхъ на токоветѣ си и започнахъ да свира съ уста единъ кварталетъ отъ Паганини, партиитѣ на четиритѣ цигулки едновременно.

*

На другата вечеръ азъ съвсемъ бѣхъ забравилъ за него и се готвехъ да заспя, когато той потропа на прозореца ми.

— Ти тукъ ли си? Отвори ми!

— За голѣмо съжаление менъ ме нѣма — казахъ азъ, а зжбитѣ ми тракаха. — Азъ още не съмъ си дошълъ отъ операта.

— Тогава ще трѣбва да влезе самъ — отвърна той и за единъ мигъ се намери въ стаята ми. Следъ това отвърза нѣкаква връзка отъ шията си и ми я подаде. Но азъ бѣхъ решилъ да не мръдвамъ отъ мѣстото си

— Азъ дойдохъ за тебе!

— За мене ли?! Нима е възможно! — извикахъ азъ, но въ това време ржцетѣ ми започнаха да вършатъ нѣщо, отъ което кръвта въ венитѣ ми застина, а сърцето ми започна да отмѣрва бавни и внимателни удари, по единъ ударъ на вѣчностъ. Най-напредъ тѣ премѣтнаха връзката презъ корнизата, следъ това направиха на долния край една примка, следъ това проврѣха главата ми въ нея и се отпуснаха . . . Но въ сжщия мигъ нѣкъде пропѣ петель, и моя неканенъ гостъ изчезна начаса. Азъ веднага слѣзохъ отъ стола, извадихъ връзката отъ шията си и започнахъ да я разглеждамъ. Нѣкакъвъ споменъ се мѣрна въ съзнанието ми и азъ изведнѣжъ я познахъ: бѣше сжщата копринена връзка, съ която преди три дена се бѣхъ обѣсилъ въ гората на едно дърво.

СТЕПЬ И НЕБЕ

За пръв път го видях върху фона на една голѣма картина, на която бѣше нарисувана само една степь, а останалото бѣше небе. Той копаеше съ прѣститѣ си сухия черноземъ, и когато азъ го попитахъ, какво прави, той каза:

— Азъ, разбирате ли, правя опити да се закрепя за земята. Но най-напредъ трѣбва да се опита почвата. Тя трѣбва безъ друго да бжде черноземъ. Защото представете си, че съмъ се вече закрепилъ и камънитѣ сж добре набити. Изведнѣжъ, обаче, дохождатъ вѣтроветѣ отъ северъ и югъ.

И той, съ чудесната пластика на една змия, представи отъ себе си вейка, която вѣтроветѣ навеждатъ до земята. Азъ го изгледахъ презъ лорнета си и го оставихъ да копае.

Следъ три дни го видяхъ обѣсенъ на една триумфална арка. Той ми кимна съ глава, а азъ му свалихъ шапка и минахъ подъ него — защото тамъ ми беше пжтя.

И ето сега, когато азъ искамъ да бжда самъ, той влиза въ стаята ми. Въ очитѣ му угасва последната искра. Съ покорно-мълчаливъ жестъ той протѣга ржката си къмъ менъ:

— Дай ми нещо!

Знамъ. Той мисли, че азъ ще му дамъ единъ камъкъ, една луна, или парче мазилка. Той допуска дори, че азъ мога да му дамъ и отрова. Но азъ го изгарямъ съ погледа си и казвамъ:

— Ти си дошълъ за твоитѣ тридесетъ сребърника, нали? Ето ги.

Той стиска среброто между прѣститѣ си и ме гледа. Следъ това затваря вратата и ме гледа презъ ключалката. Но менъ ми е все едно.

А сега — ето — азъ подгъвамъ колѣне и се моля:

— Господи, помогни ми да прекарамъ нощъта безъ инциденти!

АНГЕЛИНА СТОЯНОВА

ИЗЪ КНИГАТА ЛЮБОВЬ

ПРЪСТИ

По тялото ми блъсватъ нежни пръсти,
изпуснали цигулката за мигъ,
издигатъ ме къмъ лунний скръбенъ ликъ
и ме цѣлватъ шумно и чевръсто.

А после ме поятъ съ горещо мляко,
изцеждано отъ женска свежа гръдь
на гъсти капки — — устнитѣ горятъ —
червени плътни кржгове средъ мрака.

Врѣхъ ложето извила жаденъ станъ,
покритъ съ роса и тихъ като коприна,
ти ме зовешъ презъ него да премина
и да изтръгна твоя дѣвственъ свянъ.

Чуй, ножици! Коситѣ бавно слитатъ.
Две рози се издигатъ въ кървавъ пламъ.
И азъ те гледамъ колѣничиль, нямъ,
и пръститѣ ми гаснатъ, въ тебе скрити.

КОНЕ

По друмища кръстосватъ безнадежно
изплашени коне.
А ти ме спирашъ нежно.
Въ разкъсани одежди
бѣлѣятъ колѣне.

Тълпятъ се тамъ разсънени
гори съ вѣковна жалъ,
но твоятъ гласъ да звѣнне
изъ пропасти бездѣнни —
страхътъ имъ би замрялъ.

Привеждатъ се, унили,
полета изкласили
средъ сребърна тъма.
Конетъ жално цвѣлятъ
и връщатъ се дома.

ВИНО

Наливамъ въ стаканитѣ вино
и чувамъ какъ иде нощъта
въвъ рокля отъ черни цвѣтя,
набрани въ крайбрѣжни градини.

Тя слиза отъ снѣжния връхъ,
смутенитѣ врани люлѣе —
но ти си по-жадна отъ нея
и съ виното спирашъ въздѣхъ.

Кога ще те лиснатъ вълнитѣ
връхъ жбѣсти нощни скали,
та въ хладнитѣ прѣсти игли
да плъпнатъ къмъ стави разбити?

Душата ми вече гори
и облаци чакамъ да минатъ...
Разлива се шумното вино,
изхвъркватъ отъ него искри.

ИФИГЕНИЯ

О, Ифигения, ти кleta си,
ржцетѣ ти сж скръстени.
Деньтъ изнизва отъ ржцетѣ си
блестящи прѣстени.

Сърцето ми — о, би проляло то
сълза и капки алени
безумна кръвь предъ огледалото —
гора запалена —

ако мълчанието би се сбжднало...
Ти се люлѣешъ на победа ли? —
Очитѣ ти се бѣха вгледали
отвѣдъ, нали?

ПЧЕЛИ

Пролѣтесъ топи се снѣгътъ
по челото ти блѣдно,
огрѣно отъ мълнии ледни,
които дълбоко браздятъ.

Минавамъ — слѣпецъ — презъ градинитѣ
и чувамъ горещия дихъ
на сладость, която изпихъ,
преди на уста да застине.

Пчели ме извеждатъ напредъ —
крилцата имъ — чисто сребро —
люлеятъ предбрачно хоро.
И чашитѣ пълни съсь медъ.

ИВАНЪ МИРЧЕВЪ

ЙОВЪ

Мистерия

ТРЕТА ЧАСТЪ

Предъ хижата. Призори. Йовъ проснатъ предъ хижата въ неспокоенъ сънъ. Въ ритмиченъ приливъ и отливъ морето се издува, парасватъ мъгли, и се откроява призрачна пещера, леко фосфорисцираща съ изумрудни отблясъци, влажно раззинваща като уста на грамаденъ китъ, що повръща своитѣ жертви : приближаватъ удавници, съ оцъкдени очи, сънашъ изпълнени съ морска вода ; снагитѣ имъ покрити съ зелени водорасли и оплетени съ водни змии...

Удавници (съ остъръ съсъкъ на вѣтъръ, съ шепотъ на вълни).

Ний, твоитѣ плувци сърцати,
Потънахме въ безброднитѣ морета —
По златни пѣсъци коститѣ ни изтлѣватъ,
По нашитѣ тѣла
Се бисерници-миди полепиха ;
Зелени змии пиятъ ни очитѣ...
Ний бродници въ морета мрачни
За злато и за бисеръ,
Не ще се върнемъ вече.

Йовъ. О море, блъскай вълни като жални вопли, изригвай своитѣ жертви! Ти поглъщашъ всички изплакани сълзи, наситени съ горчивата соль на човѣшката скръбъ. Облѣй ме съ своята горчиво-солена вода! Надъ тебе се носятъ замрѣлитѣ вопли на човѣшкия родъ, въ тебе се плакне сольта на човѣшката скръбъ. Азъ искамъ да усетя горчивината на твоитѣ бездни : покрий ме съсъ своитѣ вълни!

Удавници. Надъ океанъ душитѣ ни блуждаятъ
И въ бурята душитѣ ни ридаятъ,
Че който плува къмъ Офиръ,
И въвв смъртъта не ще намѣри миръ.
Офирско злато, споменътъ за тебъ топи

Безплътната ни плът!
Така и ти, о Йовъ! —
Плътта ти, разцвѣтѣла отъ проказа,
Съ безименъ огънь да гори,
И сърбела на твоитѣ желаня
Да не угасва нивга.
Изгубилъ своята Земя Обетована,
Да не намѣришъ миръ
И като насъ безъ спиръ
Да чезнешъ и да се стремишъ
Къмъ своята изгубена родина.
И споменътъ за нея,
Като огънь на Офирско злато,
Да те топи!
Попрѣскало те Слънцето съ проказа,
Съ водитѣ на Офиръ,
Ти цѣлъ горишъ,
Ти цѣлъ пламтишъ...
О нивга да не найдешъ миръ!

(Съ замѣкването на гласоветѣ виденията изчезватъ)

Йовъ (глухо) О, Лилитъ!

(Пещерата добива сапфировъ оцвѣтъ съ златни отливи — първи отблѣсъци на зората, въ ритѣма на едно излѣхване — като изъ пасть на сивъ драконъ — се тѣлятъ сини призраци посреде лазуренъ димъ — Съ глухъ стонъ, който сѣкашъ иде изподъ земята, се открояватъ фигу ритѣ на загиналитѣ пастири, съ закривени геги въ рѣка).

Пастири. Като безоки сѣнки
Ний бродимъ вѣвъ подземни пещери,
Че черна прѣстъ затрупа клетки кости,
И мракъ вампиренъ ни покри —
Въ очитѣ ни се впи,
Очитѣ ни изпи...

Йовъ. Елате, о елате, Йовъ всичко ще понесе! Злочести сѣнки, що бродите изъ тъма въ тъма! О удрайте по моята прокажена снага съ бича на вашето беззвучно слово! Съ прозрачни рѣце вие бъркате въ душата ми и тамъ огасяте звезди...

Пастири. Ний слѣпо уповахме на Ехова
И провалихме се вѣвъ ровъ...

Надъ насъ изрекоха се клетвени слова:
Отблъсна ни предвѣчната Любовь
И въ преизподня ни погребе...

О Йовъ,

Ний ще витаемъ околъ тебе,
Като укоръ всегдашенъ,
И бледенъ и уплашенъ
Напусто ти ще диришъ въвъ смъртъта забрава.
Отъ върха на суетната ти слава
Една ржка въвъ бездна те събори —
Ти, лъжепастиръ на народи:
Къмъ пропасть твоя пжть ги води!
Невидимо надъ твоя одъръ ний ще бдимъ
И клетви страшни ще шептимъ
До края на Последний Вѣкъ...
О Йовъ, ти най-окаяний човѣкъ!

Йовъ (стенияцъ) О, о!

(Изъ пустинята се повдигатъ вихри — въ предутренъ здрачъ минаватъ жълти миражи: въ небето, висящи въ въздуха, се редятъ кервани — грамадни камили като предпотопни страшилища, недопирани о земята; исполински сѣнки на камили).

Камилари. Ти прашаше ни въ знойнитѣ пустини,
Кждето свѣтятъ слнчеви пожари;
Предъ жаденъ взоръ витаеха миражи сини,
Въ душитѣ ни пламтѣха зли кошмари!
Залутани посредъ измамнитѣ пустинни,
Налетѣ ни смъртъта — нечаканъ татъ,
И нашата надежда златна
Пожена съ черенъ сърпъ...
О чемеръ, чемеръ, скърбъ!

Йовъ. И пустинята ме обвинява... О, разбойници разграбиха съкровищата ми; самумъ затрупа моитѣ камили съ желти пѣсъци, но... вашитѣ стенания, о мой братя, азъ чувамъ день и ноцъ... Въ коя пустиня азъ самъ да се скрия?

Камилари (отдалечаващи се и изчезващи).

О нѣма ний да видимъ Нилъ,
Небесната ржка, що носи златенъ пѣсъкъ,
И житници богати

Предъ насъ не ще се никога разтворятъ :
Хиени черепитѣ ни гризатъ,
И пѣсъци засипватъ бѣли ни скелети...
О Йовъ, бжди проклетъ :
Ти ни показа този пжтъ,
Що води къмъ нажеженъ ужасъ и къмъ смъртъ —
Душитѣ ни бездомни стенатъ
Презъ съсъка на пѣсъцитѣ знойни,
На шеметно-пламтящия смерчъ...

Йовъ (здушено) Самумъ ме задушва... Лилитъ!
(Кървави мъгли се спущатъ. Очертаватъ се неясно човѣшки глави,
чуватъ се гласове).

Гласове. О татко, татко, где си, татко?
Елея на очитѣ ни изтече ;
Подобно пурпурно вино
Кръвътa ни се пролѣ —
Като отъ яростенъ свѣтликъ на слънце
Подпалиха се бездни...
Ний провалихме се въ бездъненъ ровъ,
И коститѣ ни бѣли
Смъртъта посѣ въ пустини жарки ;
Тѣлата ни частица по частица
Се пръснаха по всички вѣтрища...
О, наша гробница е цѣлата вселенна !
Проклетъ да е часътъ,
Въвъ който ти ни даде плътъ ! —
Душитѣ ни разкъсани блуждаятъ
Всредъ кървави мъгли
По призрачния пжтъ на луната...
О татко, майко, где сте ?

Йовъ (възправа се ужасѣвъ). Гласовѣтъ на моитѣ деца...
Кървави сѣнки... Задавени гласове — отъ бликнала крѣвъ...
Лилитъ ! къде си ? Още ли не идешъ, Лилитъ ?

Лилитъ (излиза изъ хижата). Азъ съмъ тука, Йовъ. Защо
не влезе въ хижата, когато те викахъ ? Тя е сега единичко
прибѣжище за насъ.

Йовъ. О, азъ искамъ да заста на единъ и обнаженъ срещу
цѣлата природа, и самъ да посрещна нейнитѣ бури
и стихии, че_тя е_ многогласната уста на Ехова. Въ